

Strona w postępowaniu głównym

Dumitru-Tudor Dorobantu

Sentencja

Artykuł 1 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., w związku z art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wykonujący organ sądowy dysponuje obiektywnymi, wiarygodnymi, dokładnymi i należycie zaktualizowanymi danymi świadczącymi o istnieniu systemowych lub ogólnych nieprawidłowości w zakresie warunków pozbawienia wolności w zakładach karnych wydającego nakaz państwa członkowskiego, powinien on, w celu dokonania oceny, czy istnieją poważne i sprawdzone podstawy, by sądzić, że po przekazaniu do tego państwa członkowskiego osoba, przeciwko której wydano europejski nakaz aresztowania, będzie narażona na rzeczywiste niebezpieczeństwo poddania jej nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu w rozumieniu tego art. 4, uwzględnić wszystkie istotne aspekty bytowe warunków pozbawienia wolności w zakładzie karnym, w którym konkretnie przewidziane jest osadzenie tej osoby, takie jak dostępna dla osoby pozbawionej wolności przestrzeń osobista w celi tego zakładu, warunki sanitarne oraz zakres swobody przemieszczania się osoby pozbawionej wolności wewnątrz zakładu. Ocena ta nie ogranicza się do sprawdzenia, czy nie występują oczywiste niedostatki. W celu przeprowadzenia takiej oceny wykonujący nakaz organ sądowy powinien zwrócić się do wydającego nakaz organu sądowego o informacje, które uważa za niezbędne, i zasadniczo, w braku konkretnych dowodów pozwalających na stwierdzenie, że warunki pozbawienia wolności naruszają art. 4 karty praw podstawowych, powinien polegać na zapewnieniach udzielonych przez ten ostatni organ.

Jeżeli chodzi o szczególności o przestrzeń osobistą dostępną dla osoby pozbawionej wolności, wykonujący nakaz organ sądowy powinien, przy obecnym braku minimalnych norm w tym zakresie w prawie Unii, uwzględnić minimalne wymogi wynikające z art. 3 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., zgodnie z wykładnią tego postanowienia dokonaną przez Europejski Trybunał Praw Człowieka. O ile do celów obliczenia tej dostępnej przestrzeni nie należy brać pod uwagę przestrzeni zajmowanej przez urządzenia sanitarne, o tyle obliczenie to powinno uwzględnić przestrzeń zajmowaną przez meble. Osoby pozbawione wolności powinny jednak zachować możliwość normalnego poruszania się po celi.

Wykonujący nakaz organ sądowy nie może wykluczyć istnienia rzeczywistego niebezpieczeństwa nieludzkiego lub poniżającego traktowania wyłącznie na tej podstawie, że dana osoba dysponuje w wydającym nakaz państwie członkowskim środkiem prawnym umożliwiającym jej zakwestionowanie zastosowanych wobec niej warunków pozbawienia wolności lub że w tym państwie członkowskim istnieją środki ustawodawcze lub strukturalne mające na celu wzmocnienie kontroli warunków pozbawienia wolności.

Stwierdzenie przez wspomniany organ, że istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby sądzić, że osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, po jej przekazaniu do wydającego nakaz państwa członkowskiego będzie narażona na niebezpieczeństwo nieludzkiego lub poniżającego traktowania ze względu na warunki pozbawienia wolności panujące w zakładzie karnym, w którym konkretnie przewidziane jest jej osadzenie, nie może być dla celów wydania rozstrzygnięcia w sprawie takiego przekazania kompensowane względami związanymi ze skutecznością współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz zasadami wzajemnego zaufania i uznawania.

(¹) Dz.U. C 268 z 30.7.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal – Zjednoczone Królestwo) – Safeway Ltd/Andrew Richard Newton, Safeway Pension Trustees Ltd

(Sprawa C-171/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Artykuł 119 traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 141 WE) – Pracownicy płci męskiej i pracownicy płci żeńskiej – Równość wynagrodzeń – Prywatny pracowniczy program emerytalny – Zróźnicowany w zależności od płci powszechny wiek emerytalny – Data przyjęcia środków przywracających równe traktowanie – Ujednolicenie z mocą wsteczną tego wieku z powszechnym wiekiem emerytalnym osób znajdujących się wcześniej w mniej korzystnej sytuacji)

(2019/C 423/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Safeway Ltd

Strona pozwana: Andrew Richard Newton, Safeway Pension Trustees Ltd

Sentencja

Artykuł 119 traktatu WE (obecnie, po zmianie art. 141 WE) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przyjęciu, w braku obiektywnego uzasadnienia, w programie emerytalnym, celem wyeliminowania sprzecznej z tym postanowieniem dyskryminacji wynikającej z wprowadzenia różnego w zależności od płci powszechnego wieku emerytalnego, środka ujednocniającego z mocą wsteczną powszechny wiek emerytalny uczestników tego programu z powszechnym wiekiem emerytalnym osób znajdujących się wcześniej w mniej korzystnej sytuacji, za okres między zawiadomieniem o tym środku a jego przyjęciem, nawet w sytuacji gdy środek taki jest dozwolony przez prawo krajowe i przez akt założycielski tego programu emerytalnego.

(¹) Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság - Węgry) – Glencore Agriculture Hungary Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-189/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 167 i 168 – Prawo do odliczenia VAT – Odmowa – Oszustwo – Przeprowadzanie dowodów – Zasada poszanowania prawa do obrony – Prawo do bycia wysłuchanym – Dostęp do akt – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Skuteczna kontrola sądowa – Zasada równości broni – Zasada kontryktoryjności – Uregulowanie krajowe lub praktyka krajowa, zgodnie z którymi przy weryfikacji prawa podatnika do odliczenia VAT organ podatkowy jest związany ustaleniami faktycznymi i kwalifikacjami prawnymi dokonany przez niego w ramach powiązanych postępowań administracyjnych, w których podatnik ten nie był stroną)

(2019/C 423/09)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Glencore Agriculture Hungary Kft.

Strona przeciwna: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zasadę poszanowania prawa do obrony oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że co do zasady nie sprzeciwiają się one uregulowaniu lub praktyce danego państwa członkowskiego, zgodnie z którymi w trakcie weryfikacji wykonanego przez podatnika prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) organ podatkowy jest związany ustaleniami faktycznymi i kwalifikacjami prawnymi dokonany już przez siebie w ramach powiązanych postępowań administracyjnych wszczętych przeciwko dostawcom tego podatnika, na których zostały oparte decyzje, które stały się ostateczne, stwierdzające istnienie oszustwa w zakresie VAT popełnionego przez dostawców, z zastrzeżeniem, po pierwsze, że nie zwalniają one organu podatkowego z